

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **X**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Weiglem
se sídlem Pražská 530/21, 276 01 Mělník

proti
žalovanému: **Policejní prezidium Policie České republiky**
se sídlem Strojnická 935/27, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2021, č. j. PPR-33718-8/ČJ-2020-990115,

takto:

- I. Rozhodnutí Policejního prezidia Policie České republiky ze dne 25. 10. 2021, č. j. PPR-33718-8/ČJ-2020-990115, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou zástupce žalobce Mgr. Jiřího Weigla, advokáta.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byla podle § 29 odst. 5 zákona č. 110/2019, o zpracování osobních údajů, zamítnuta žádost žalobce o výmaz osobních údajů žalobce z informačního systému Policie České republiky ze dne 27. 8. 2021. Žalobce o výmaz osobních údajů žádal žalovaného podruhé, přičemž první žádost ze dne 12. 10. 2020 žalovaný taktéž zamítl.
2. Žalobce byl obžalován pro podezření ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že řídil dne 17. 8. 2019 v nočních hodinách osobní motorové vozidlo na pozemní komunikaci v obci pod vlivem alkoholu. V trestním řízení pod sp. zn. 2 T 95/2019 vedeném Okresním soudem v Nymburce bylo rozhodnuto o podmíněném zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 1 trestního řádu. Následně bylo stejným soudem vydáno dne 24. 8. 2020 usnesení o tom, že se žalobce ve zkušební době podmíněného zastavení trestního stíhání osvědčil podle § 308 odst. 1 a 2 trestního řádu.
3. V napadeném rozhodnutí označil žalovaný tyto uchovávané osobní údaje žalobce: 1) bukální stěr, ze kterého byl zjištěn profil žalobcovy DNA; 2) daktyloskopické otisky žalobce; 3) jméno, příjmení, rodné příjmení, datum narození, koncovka rodného čísla, pohlaví, státní příslušnost, země narození, číslo a druh dokladu totožnosti, trvalé bydliště, popis osoby, kriminalistická fotografie a záznamy o provedeném daktyloskopování a odebrání bukálního stěru.
4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že navzdory podmíněnému zastavení trestního stíhání a následnému osvědčení žalobce byl žalobce z hlediska kriminologického pachatelem úmyslného trestného činu, neboť vědomě spáchal úmyslnou trestnou činnost. Nezbytnost zpracování žalobcových osobních dat vyplývala právě z této kriminalistické skutečnosti, neboť podle kriminologických výzkumů, statistických výstupů a vlastní kazuistiky žalovaného je u pachatelů úmyslných trestných činů zvýšená míra recidivy. Dle žalovaného proto nelze vyloučit, že by se žalobce mohl v budoucnu dopustit další trestné činnosti, kde by mohly být osobní údaje žalobce zcela nezbytné k objasnění trestného činu. Uchovávání osobních údajů žalovaný považoval za velmi účinný prostředek k prevenci recidivy a reviktimizace. K žalobcem spáchanému trestnému činu poznamenal, že je obecně známo, že následky tohoto neodpovědného jednání bývají velmi tragické a fatální pro životy a zdraví osob. Žalovaný též zmínil, že eviduje přestupek žalobce spočívající v nerespektování dopravního značení V1a (podélná čára souvislá) spáchaný dne 15. 7. 2018.
5. Žalovaný rovněž uvedl, že uschovací lhůta osobních údajů žalobce byla stanovena do roku 2069, což představuje nejzazší možný termín, ke kterému dojde bez dalšího k automatickému výmazu osobních údajů. Pokud by policie dospěla k závěru, že uchovávání osobních údajů již není nezbytné, pak by rozhodla o jejich výmazu.

II. Obsah žaloby

6. V prvním žalobním bodě namítal žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť odůvodnění ponechání osobních údajů v informačních systémech bylo provedeno odkazem na to, že tato skutečnost je důsledkem protiprávního jednání žalobce a má být důležitá pro účely další identifikace žalobce. Uvedený důvod je podle žalobce natolik obecný, že činí úvahy žalovaného nepřezkoumatelnými. Žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2021, č. j. 11 A 34/2021-34, jenž dospěl k závěru, že zamítnutí žádosti o výmaz je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

soudní řád správní (dále jen „ř. s.“), a jako takové musí dle § 68 odst. 1 správního řádu obsahovat řádné odůvodnění.

7. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí nezohlednil celou řadu faktorů, které zásadním způsobem ovlivňují míru nebezpečnosti a společenské škodlivosti jednání žalobce, a tím i důvodnost uchování osobních údajů v informačních systémech. Žalobce odkázal na podmínky uvedené v § 65 odst. 1, § 79 odst. 1 a 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“), a dále na § 25 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2020, č. j. 2 As 164/2019-30, nelze nezbytnost uchovávání osobních údajů posuzovat pouze na základě skutečnosti, že se určitá osoba dopustila úmyslného trestného činu, naopak v každém konkrétním případě je třeba individuálně vyhodnotit, do jaké míry u ní lze do budoucna počítat s potřebou využít odebraný biologický vzorek (obdobně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 As 335/2017-33).
8. K rozdílu v míře společenské škodlivosti a jejích dopadům na vedení osobních údajů v informačních systémech v důsledku zastavení trestního stíhání se vyjádřil Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 13. 4. 2016, č. j. 3 A 86/2013-99, a to tak, že vedení profilu DNA takových osob je z hlediska principu přiměřenosti nezákonné.
9. Podle žalobce žalovaný nedostatečně zohlednil skutečnosti, že žalobce je trestně zachovalou osobou, jeho trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno, žalobce se ve zkušební době osvědčil a vede spořádaný život. Samotné jednání, pro které byly žalobci odebrány osobní údaje, nevykazuje vyšší míru společenské škodlivosti, neboť se jednalo spíše o zkratkovité chování žalobce. Údajného přestupku si není žalobce vědom, přičemž daný přestupek vykazuje marginální míru škodlivosti. Žalobci se proto jeví jako v rozporu s principem proporcionality skutečnost, že osobní údaje mohou být uchovávány až do data 22. 5. 2069, což představuje prakticky celý zbytek života žalobce. Uchování osobních údajů po takto dlouhou dobu by podle žalobce bylo důvodné pouze v případě spáchání závažného trestného činu s vysokou měrou společenské škodlivosti. Stejně tak nemůže podle žalobce obstát obecná argumentace žalovaného, že ponechání osobních údajů žalobce v informačních systémech má plnit účely prevence obecné recidivy.
10. Ani skutečnost, že informační systémy jsou neveřejné, nemůže být důvodem pro prakticky časově neomezenou archivaci žalobcových osobních údajů, neboť ty smí správní orgán uchovávat výlučně za předpokladu, že jejich uchování je nezbytně nutné. Žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2018, č. j. 3 A 182/2016-57, podle kterého v českém právním řádu není zakotvena maximální délka uchovávání osobních údajů, avšak existuje korektiv nezbytnosti uvedený v § 65 odst. 5 zákona o policii, a ačkoli jsou informační systémy neveřejné, může mít vedení osobních údajů v těchto informačních systémech negativní vliv na osoby, které již několik let vedou řádné životy, aniž by svým jednáním a vedením řádného života mohly uchování osobních údajů ovlivnit.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a další podání

11. Žalovaný rozporoval tvrzení žalobce, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Odkázal na jeho odůvodnění (viz jeho obsah shrnutý výše) s tím, že z něj vyplývá individualizovaný přístup žalovaného k žádosti o výmaz. Zopakoval, že žalobce spáchal úmyslnou trestnou činnost, což představovalo kriminalisticky relevantní skutečnost. Podmíněné zastavení trestního stíhání a následné osvědčení nemělo mít podle žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje:

žádný vliv na posouzení nezbytnosti dalšího uchování osobních údajů. Konstatování, že na základě osvědčení v rámci podmíněného zastavení trestního stíhání odpadá důvod pro další zpracování osobních údajů, může podle žalovaného být vztaženo pouze k vybrané judikatuře konkrétních řízení. Zákonná úprava tento institut výslovně neuvádí, a proto je jediným korektivem trvající nezbytnost zpracování osobních údajů.

12. Tvrzení, že žalovaný neposoudil trestní a přestupkovou minulost žalobce, označil žalovaný za nepravdivé, neboť výslovně zmiňoval evidenci přestupkového jednání žalobce v dopravě. Tezi žalobce, že stejný přestupek je páčán poměrně hojně a vykazuje marginální společenskou škodlivost, žalovaný nerozporoval, avšak zdůraznil, že nezbytnost uchování osobních údajů nestavěl na spáchání přestupku. Skutečnost, že žalobce nebyl v minulosti odsouzen pro jinou trestnou činnost, žalovaný nerozporoval.
13. Žalovaný si byl vědom judikatury týkající se nyní řešené problematiky, která v některých případech konstatuje, že u konkrétních bagatelních trestných činů není dán z pohledu přiměřenosti důvod pro získání a následné zpracování osobních údajů. Totéž platí také u některých způsobů meritorního rozhodnutí, které staví pachatele do pozice nevinné a nikdy netrestané osoby. Žalovaný však s těmito judikaturními závěry nesouhlasí a i nadále považuje další uchovávání osobních údajů za nezbytné. Odkázal přitom na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2015, č. j. 9 A 92/2012-45, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 4 As 168/2013-40. Získání a uchovávání osobních údajů navíc žalovaný nepovažuje za trest ve smyslu trestního řádu, ale pouze za zákonný důsledek protiprávního jednání osoby.
14. K namítané době uchování osobních údajů se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že uschovací lhůta osobních údajů je sice stanovena do roku 2069, ale tato lhůta představuje nejzazší možný termín, ke kterému bez dalšího dojde k automatickému výmazu osobních dat.
15. Skutečnost, že informační systému nejsou veřejně dostupné, žalovaný nikdy neuváděl jako argument ospravedlňující další uchování osobních údajů. Žalovaný pouze poukazoval na skutečnost, že žalobce tímto není nijak veřejně dehonestován nebo omezován.
16. V doplnění vyjádření žalovaný uvedl, že nezbytnost dalšího zpracování osobních údajů se nevztahuje ke konkrétnímu trestnímu řízení, v rámci kterého byly tyto údaje zajištěny, ale obecně k plnění úkolů policie definovaným v § 65 odst. 5 zákona o policii. Samotné limity nezbytnosti nejsou, navzdory judikatuře, zcela přesně vymezeny. Zákon žádnou definici nezbytnosti neobsahuje. Žalovaný uvedl příklady skutečností, které zapříčiňují pozbytí nezbytnosti uchovávat osobní údaje. Mezi těmito skutečnostmi jsou situace, kdy osoba zemřela, kdy je ve vztahu k obviněnému vydáno meritorní rozhodnutí, které jej zprošťuje obvinění, kdy trestný čin byl posouzen jako přestupek, či byl překvalifikován ve vztahu k zavinění na nedbalostní. Policejní prezident svým interním předpisem č. 275/2016, o identifikačních úkonech, vymezil tyto situace, za kterých nepovažuje další zpracování osobních údajů za nezbytné.
17. Žalovaný pohlíží na pachatele trestného činu z pohledu kriminologického a kriminalistického, nikoli striktně trestního, neboť ani samotný § 65 odst. 5 zákona o policii neobsahuje nezbytnost například ve vztahu jen k pravomocně odsouzeným pachatelům.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

18. V replice žalobce uvedl, že se žalovaný k žalobním námitkám vyjádřil nekonkrétně a blíže neodůvodnil svůj postup. Žalovaný sice zmínil, že uschovací lhůta do roku 2069 je nejzazším okamžikem, ke kterému dojde k automatickému výmazu osobních údajů, avšak nikde neuvedl, na jaké skutečnosti závisí případné zkrácení uvedené lhůty, nebo zda může žalobce svým chováním délku lhůty jakkoli ovlivnit.

IV. Vyjádření Úřadu pro ochranu osobních údajů

19. Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „ÚOOÚ“) ve svém vyjádření vyžádaném soudem dle § 114a odst. 2 písm. f) občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s. uvedl, že pro naplnění podmínky individuálního posouzení nepovažuje za relevantní spáchání přestupku žalobcem. Zbylou argumentaci žalovaného potom označil za zcela obecnou, aniž by se odvolávala na konkrétní výstupy statistických nebo kriminologických výzkumů. Také využitelnost osobních údajů při případném dalším spáchání trestného činu pod vlivem alkoholu při řízení motorového vozidla nebude možná vždy, neboť bude nezbytné, aby pachatel na místě nějaké biologické stopy zanechal.
20. Dále ÚOOÚ vyjádřil přesvědčení, že právní úprava týkající se zpracování osobních údajů v informačních systémech policie představovaná především § 65 a § 79 zákona o policii je neurčitá a málo předvídatelná. Podrobnější postupy při zpracování osobních údajů jsou uvedeny v pokynu policejního prezidenta, který však není veřejně přístupný. K tomu ÚOOÚ poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 7/18, s tím že existují náznaky pochybností o ústavnosti stávající právní úpravy. Podle názoru ÚOOÚ není stávající právní úprava ani v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/680, k níž bylo vydáno výkladové stanovisko pracovní skupiny WP29, z něhož plynou některá doporučení, např. stanovení maximální doby uložení osobních údajů a pravidelný přezkum potřeby jejich uložení.
21. ÚOOÚ uznal, že právní úprava splňuje minimální požadavky zákonného podkladu pro zásah do soukromí (bod 36 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2017, č. j. 8 As 134/2016-38) a připomněl, že každý případ musí být posuzován individuálně. Podle ÚOOÚ je zcela nepřiměřená i lhůta pro uchovávání osobních údajů stanovená na základě interního předpisu, jenž neuvádí žádná materiální individualizovaná kritéria, podle nichž by mohlo k výmazu dojít dříve.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
23. Ačkoli žalovaný výslovně žádal, aby bylo ve věci nařízeno jednání, soud k nařízení ústního jednání nepřistoupil, jelikož byly shledány vady napadeného rozhodnutí, pro které soud zruší napadené rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 s. ř. s.
24. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii může policie při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení.

- Podle § 65 odst. 5 zákona o policii policie osobní údaje získané podle odstavce 1 vymaže (ve znění do 27. 6. 2022 „zlikviduje“), jakmile jejich zpracovávání není nezbytné pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti.

25. Soud shledal žalobu důvodnou.

26. Předně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, k čemuž odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38), ze které se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud či správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě či odvolání nebo vyjádření; proč považoval (žalobní) námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy.
27. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolával na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2015, č. j. 9 A 92/2012-45, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 4 As 168/2013-40, které však soud nepovažuje za přílehavé (resp. je lze označit za překonané), viz žalobcem citovaná judikatura.
28. Zásadním pro posouzení nynější věci je, zda žalovaný dostatečným způsobem vymezil neurčitý právní pojem „nezbytnosti“ ve smyslu § 65 odst. 5 zákona o policii a zda jej správně a dostatečně odůvodněně aplikoval na nynější skutkový stav.
29. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný nikterak nevypořádal se situací, kdy bylo v případě trestního stíhání žalobce přikročeno k podmíněnému zastavení trestního stíhání, přičemž následně se žalobce ve zkušební době osvědčil. Žalovaný pouze vyjmenovává příklady pravomocných meritorních rozhodnutí, jejichž výčet není stanoven zákonem, ale interním předpisem, a na základě kterých následně nepovažuje žalovaný další zpracování osobních údajů za nezbytné. Situace, kdy dochází k použití odklonu v trestním stíhání, považuje žalovaný obecně za skutečnosti odůvodňující další zpracování a uchovávání osobních údajů. Soud konstatuje, že i pokud by interní předpis stanovoval nezbytnost dalšího uchovávání osobních údajů v případě, že bylo použito odklonu v rámci trestního stíhání, tato skutečnost nezbavuje žalovaného povinnosti individuálně a v dostatečné míře posoudit, zda okolnosti, na základě kterých došlo k odklonu, a na něj navazující chování žalobce, představují dostatečný důvod pro další uchovávání osobních údajů z hlediska jejich nezbytnosti.
30. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně definoval objekt trestného činu obecného ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Soud nepochybně, že následky spáchání tohoto trestného činu obecně mohou být i velmi závažné. Žalovaný však nijak neodůvodnil, proč by konkrétní jednání, kterého se dopustil žalobce, mělo být posouzeno jako natolik závažné, aby navzdory podmíněnému zastavení

Shodu s prvopisem potvrzuje:

trestního stíhání, osvědčení a chybějící trestní minulosti bylo nezbytné další uchovávání osobních údajů, a to nejpozději do věku sta let žalobce. O relativně nižší společenské nebezpečnosti tohoto konkrétního trestného činu svědčí právě skutečnost, že trestní soud přistoupil k podmíněnému zastavení trestního stíhání. Problematiku zpracování a uchovávání osobních údajů v případě, kdy došlo k zastavení trestního stíhání, již řešil zdejší soud v rozsudku ze dne 13. 4. 2016, č. j. 3 A 86/2013-99, ve kterém se soud „ztotožnil se závěrem žalovaného, že policie překročila zákonný rámec, a že uchovávání citlivých údajů bez souhlasu subjektů údajů pro účely budoucí identifikace bylo porušením zákona o ochraně osobních údajů v případech (...) byli obžaloby zproštěni (popř. bylo trestní stíhání zastaveno), jsou osobami, které jsou z hlediska trestné činnosti nevinné, a proto z hlediska principu přiměřenosti je vedení jejich profilu DNA v databázi nezákonné“.

31. Žalovaný odkazoval na statistická data, výzkumy a kazuistiku, avšak tyto zdroje blíže nespecifikoval a ani neuvedl žádný konkrétní údaj z nich. Na základě takto obecné argumentace není možné přezkoumat pravdivost žalovaným tvrzeného jevu, že pachatel úmyslného trestného činu je obecně náchylnější k recidivě, přičemž není podstatné, zda se taková úvaha jeví jako obecně možná. Nadto nebylo specifikováno a doloženo, zda (či v jaké míře) k tomuto jevu dochází také u pachatelů, u kterých byl uplatněn odklon v trestním řízení, kteří se ve zkušební době osvědčili a v minulosti nespáchali žádný jiný trestný čin. Tvrzení žalovaného o zvýšeném riziku recidivy žalobce je tudíž nepřezkoumatelné.
32. Stran toho, že se žalobce v minulosti dopustil dopravního přestupku, soud zcela nevylučuje, že páčání přestupků může mít vliv na pravděpodobnost budoucího páčání trestných činů. V rámci požadavku na individuální přístup při posuzování žádostí o výmaz osobních údajů lze tedy přihlídnout i ke spáchaným přestupkům, samozřejmě při zohlednění jejich typově nižší společenské škodlivosti. V nynějším případě však žalovaný dostatečně přesvědčivě nevysvětlil, proč považoval přestupek žalobce za tak významný pro posouzení budoucího jednání žalobce. Ostatně žalobce spáchal přestupek dne 15. 7. 2018, tedy ještě před tím, než spáchal dotčený trestný čin, poukaz na nerespektování právního řádu žalobcem je přitom zcela obecný. Prohlášení žalovaného, že u žalobce nelze vyloučit spáchání obdobného trestného činu do budoucna, není relevantním argumentem, neboť platí pro každého pachatele trestného činu.
33. Teze žalovaného, že uchovávání osobních údajů představuje velmi účinnou prevenci recidivy a reviktimizace, nemůže sama o sobě sloužit k ospravedlnění dalšího uchovávání osobních údajů žalobce, neboť není podložena jakýmkoli podkladem či argumentací. Mimoto by se obecně mohla vztahovat na všechny osoby, včetně těch, které doposud žádný trestný čin nespáchaly, a to ani v kriminalistickém významu.
34. Argument neveřejnosti informačních systémů nemá v této věci relevanci, neboť neveřejnost nemůže odůvodnit takřka neomezené uchovávání a zpracování osobních údajů po zbytek života žalobce bez návaznosti na dostatečně odůvodněnou nezbytnost takového zpracování a uchovávání.
35. Žalovaný k uschovací době poukazoval, že se jedná o nejzazší možný okamžik, ke kterému dojde k automatickému výmazu osobních údajů z informačních systémů, přičemž pokud policie posoudí, že zpracování osobních údajů není nezbytné, rozhodne o jejich výmazu bez ohledu na tuto dobu. Zde se však projevuje nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí a neveřejnost interního předpisu, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje:

není zjevné, jestli může žalobce učinit nějaké aktivní kroky k tomu, aby policie posoudila zpracování jeho osobních údajů jako zbytné.

36. Soud poznamenává, že žalovaný ve vyjádření k žalobě a jeho doplnění své úvahy poněkud rozvinul, leč dle judikatury nelze vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí zhojit ve vyjádření k žalobě, případně v kasační stížnosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, sp. zn. 8 Afs 66/2008, a ze dne 13. 10. 2004, sp. zn. 3 As 51/2003); soud je proto nehodnotil.
37. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zjevné, jak žalovaný posoudil naplnění podmínky neurčitého právního pojmu nezbytnosti ve vztahu k individuální situaci žalobce, neboť zde absentují konkrétní poznatky ze statistických, kriminologických a kazuistických podkladů, které mají dokládat správnost tvrzení žalovaného, a nebylo přihlédnuto ke skutečnostem týkajícím se podmíněného zastavení trestního stíhání a následného osvědčení žalobce spojeného s vedením řádného života.
38. Co se týče stávající právní úpravy zpracování osobních údajů v informačních systémech policie, tato není dle soudu *prima facie* protiústavní či nesouladná s evropským právem, ač by její konkretizace byla nepochybně ku prospěchu věci (mj. by „odbřemenovala“ žalovaného od provádění individuálního a podrobného posouzení žádostí o výmaz osobních údajů). Soud je přesvědčen, že žalovaný může i stávající, byť strohou právní úpravu aplikovat individuálně, ústavně-konformním (popř. euro-konformním) způsobem, což ovšem žalovaný v daném případě neučinil a zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Soud proto nepředložil věc Ústavnímu soudu a ani nepožádal Soudní dvůr Evropské unie o rozhodnutí o předběžné otázce.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Soud shledal žalobu důvodnou, zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. Žalovaný bude v dalším řízení, setrvá-li na názoru, že nelze vyhovět žádosti žalobce o výmaz jeho osobních údajů, povinen řádně odůvodnit své rozhodnutí a ve světle výše uvedeného se vypořádat s tvrzeními a argumentací žalobce, jak jsou obsaženy v jeho žádosti a žalobě.
40. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl žalobce ve věci zcela úspěšný, uložil soud žalovanému zaplatit mu náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč podle položky 18 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba). Náhrada za podanou repliku nebyla přiznána, neboť neobsahovala žádné nové, pro věc rozhodné skutečnosti, protože se nejednalo o účelně vynaložený náklad. K nákladům zastoupení soud připočetl částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny

Shodu s prvopisem potvrzuje:

za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem náklady řízení činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. ledna 2023

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: